

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 30. mal. serpana 1886.

List 31.

„Jezus vernil ga je njegovi materi.“

V neki vasi na Francoskem bilo je jako živahno gibanje. Nameravali so postaviti oltar za dan sv. Rešnjega Telesa. Toda niso postavljali navadnega oltarja, ampak lep spominek. Mlade deklice pletle so vence, matere podarile so najlepše čipke in najdragocenejše blago; možje pogovarjali so se med seboj o zidanji oltarja, tudi starčki so se zato pečali. Na cesti, na kateri so imeli oltar postaviti, bilo je vse živo, da je bilo veselje vse to gledati.

Le prebivalci ene hiše, grofa C., ki je bila v vsem oddelku najbogatejša, se niso vdeleževali pobožnega dela. Tu v tej hiši bile so le solze in jok. Dvanajstletni otrok, ponos in upanje rodovine, bolehal je polagoma na bolezn, katere zdravniška veda ni bila zmožna ozdraviti.

Bilo je v sredo, dan pred sv. Rešnjim Telesom. Okoli treh popoldan so zvonovi slovesno zapeli. Njihov skladni glas zbudil je bolnega otroka, ki je bil malo zadremal. „Mati! Kaj pa je ta lepa glasba?“ vprašal je otrok s slabim glasom. — „To so zvonovi, ki naznajo jutranji praznik.“ — „Kakšen praznik?“ vpraša otrok. „Praznik sv. Rešnjega Telesa, moj angelček.“ „Oh, praznik sv. Rešnjega Telesa, kako je lep; lansko leto bil sem tudi jaz pričujoč, ali še veste, mati? Vi ste mi dovolili, da sem šel k procesiji, bil je ravno dan po mojem prvem sv. obhajilu; oh, kako srečen sem bil takrat, danes sem tako zdelan!“

„Oče,“ pravi otrok zopet, „jaz Vas nekaj prosim, jaz bi rad jutri procesijo videl; ali bi me hoteli na okno nesti?“ — „Bomo že jutri videli, sedaj se le spočij, moj otrok.“ — „Oh“, dostavi otrok, „da bi me ljubi Bog ozdravil, jaz ga bom jutri za to prosil.“ Utrujen od napora sklonil se je na blazinico nazaj ter kmalo zaspal. Hipoma pride grofu nekaj na misel, poklical je svojo gospo k sebi ter ji dejal s tihim glasom: „Jaz imam zaupanje v Boga, kar je nemogoče, bom poskusil, postavimo oltar.“ Gospa bila je takoj zadovoljna in postavili so oltar. Dan sv. Rešnjega Telesa se je zaznal, solnce zlivalo je zlate žarke, slovesno zvonjenje je napolnovalo zrak, hiše bile so okinčane in ceste s cveticami posute. Ko je ura 4 odbila, začela se je procesija dalje pomikati in prikazala se je na tisti cesti, kjer je stal krasni grofov oltar.

Vse se je bliščalo v zlatu in lučicah; na verhu oltarja bilo je napisano: „Gospod, ako hočeš, me lahko ozdraviš.“ Otrok hotel je pričujoč biti. Sedel je v sredi med očetom in materjo na naslonjaču. Vse je presunil ta tako priprosti in vendar tako veliki prizor. Ko so tako vsi trije ališali veselo petje gospodov duhovnov, ko so videli nedolžna otročja obličja smehljajoča od veselja, niso se mogli stariši zderžati solz pri pogledu svojega bolnega otroka. Oče, véren mož, oblekel je bil praznična oblačila, otrok je bil v obleki, katero je imel pri prvem sv. obhajilu, rožni venec v rokah, ter je gledal z žalostnimi očmi, kako se častitljivi sprevod bliža. Oče šel je potem s svečo v roci pred ljudmi svoje hiše, pridružit se obhodu. Mati potresala je cvetice po poti; bila je slovesna tihota. — „O Božja hostija, ki odpira nebeška vrata, daj nam krepost, prinesi nam pomoči“, pél je duhoven ginjeno. Otrok se je priganjal, da bi svoj glas z vernimi zedinil, lica postajala so rudeča, prijazen smehljaj se mu je pokazal ob ustnah — hipoma je vstal, na tla pokleknil ter zaklical: „Gospod, ako hočeš, me lahko ozdraviš!“ Ta prizor je vse napolnil s stermenjem in začudenjem. Duhoven dal je otroku še posebej blagoslov z Najsvetejšim in napolnil je s tem očeta in mater z neizrečeno tolažbo. Procesija šla je naprej, otroka so zopet nesli v posteljo, oče in mati sta ga opazovala z bojazljivim pogledom. „Oče!“ zakliče otrok, „ljubi Bog nas je uslišal, jaz čutim, da bom ozdravel.“ Ena ura pretekla je veselo in srečno zopet v hiši, kjer je dotedaj samo žalost vladala. Ko je procesija šla po sosednji cesti nazaj v cerkev, in ko so začeli Te Deum peti, začel je tudi otrok peti s slabim glasom, in ginjeni stariši za njim. Od tega trenutka naprej je zdravje hitro napredovalo, in čez mesec dni imel je otrok prešnjo moč.

Naslednje leto bilo je na oltarju, ki ga je zopet postavila hvaležna družina, z zlatimi čerkami vrezano: „Jezus vernil ga je njegovi materi.“

Ali ni ta prelepi izgled zmožen, vsacega napolniti z najslajšim zaupanjem do presv. Rešnjega Telesa, pa tudi k trdnemu sklepu: vselej z vso spoštivostjo obnašati se v cerkvi, in še posebej po povzdigovanji, ali kadar se gre obhajati, ali ko je presv. Rešnje Telo postavljeno!



Nekaj dima.

(Dalje.)

II.

Sedimo z utrujenimi apostelji k nogam Jezusovim v mirnem čolnu ter poslušajmo željno, kar nam v serce govori. Vse njegove besede, nauki, čudeži so prijetna in tečna hrana naši duši. Onih pet ječmenovih kruhov in dve ribici, s katerimi je naš Zveličar nasitil svoje učence, in pet tisoč mož, smemo primerjati peterim čutom telesnim in dvema glavnima zmožnostima, človeškemu umu in volji. S tem darom je vsak več ali manj obdarovan. Ali kakor pravi sv. Gregor v razlaganju prilike Gospodove o človeku (bogatom), ki je hlapcem izročil premoženje: „dal je enemu pet talentov, enemu dva, a enemu enega, vsakemu po njegovi moči, in je odpotoval“ (Mat. 25, 15.); — pet talentov, to je pet čutov, poznavanje pet zunanjih svetnih stvari, in dva talenta sta um in volja, en talent pa samo um.

Vsa človeška znanost in umetnost se pridobiva in pomnožuje po vtisih, ktere dobivamo od zunaj skoz petere čute in po dvojni duševni delavnosti, razsojevanja in hotenja. Še dvanajst košev ostankov so pobrali učenci, potem ko so že vsi jedli — onih pet tisoč mož, in se nasitili. Ko je mesec pozneje nasitil Jezus zopet štiri tisoč ljudi s sedmerimi hlebi kruha, je ostalo še sedem jerbasov kruha. Dvakrat je čudežno nasitoval množice, da ga tudi mi v presvetem zakramentu večkrat prejmemo. Naj ga stoteri, tisočeri in milijoni prejmejo, vendar cel ostane, kakor lepo pravi cerkvena pesem (Lauda Sion Salvatore — Hvali svet Odrešenika):

Kdorkolj Jezusa zavživa,
Vsaki celega dobiva;
On ne da se razdelit'.
Vživaj tisoč jih, al eden,
Prejme ga enako sleden;
Vživan vendar ni povžit.

Sveti Jeronim in sv. Avgustin razlagata dvojni čudež krušnega pomnoženja s starim in novim zakonom. V prvem so imeli petero bukev Mojzesovih in je bilo dvanajst rodov Izraelovih, v drugem pa so štirje evangelisti in je sedem svetih zakramentov. Da se iz teh svetih knjig še toliko učimo, vendar še veliko preostaja za vse naslednje rodove človeške. Le svojo puhlo pamet kaže, kdor se s svojo učnostjo baha, kakor da bi jo bil z veliko žlico posrebal; kajti vsa človeška učenost je le kerparija, mali koščeki so in mervice, ki padajo od neizmerno bogate mize Božje. Saj je moral eden najučenejših prirodoslovcev, berlinski vseučilišni profesor Du Bois-Reymond priznati, da, ako bi vse zemeljske prirodne in vse, kar koli s svojim umom dosežemo, spoznali; vendar ostanejo še sedmere skrivnosti v naturi ali prirodi, katerih človek s svojim sedanjim umom nikoli ne more in ne bode mogel raztolmačiti.

Druga teh zagonetk je: Kakó je postalo življenje? Materijalisti pravijo o nekem samosvojem kotenju (generatio aequivoca), t. j., da se življenje kar iz prahu in mertve tvarine poraja. Da-si je sto- in stokrat dokazano, da to ne more biti, nego da „vse živo pride od živega,“ vendar terdovratno terdó (Häckel), da na vsak način to mora tako biti, češ, da je neogibno potreben nauk vseh razsvetljenih (?) učenjakov. Zabavljajo čez sredovečne ne premodre učenjake, a sami v svet trobijo take bedastoče, da skoraj otrok zdrave pameti bi jih utegnil zavrniti. Taki učenjaki dajo dosti dima, pa malo ognja. Talijan pravi: molto fumo, poco aristo. —

Učenci Kristusovi so stopili v ladijo in so se peljali sami naprej, brez Jezusa, „kakih pet in dvajset ali trideset tečajev.“

Sleharri človek ima svoj čoln, to je svoj stan in poklic, in v tem svojem čolnu naj čvrsto veslá in naj se pelje ven na globoko morje življenja. Do neke meje, recimo do 25 ali 30 lét, se je že njegovo telo vspelo do določene visokosti, čez katero ne gre naprej, a duh se je tudi razvil po svojih zmožnostih. Pa gotovo pride vihar, ki čolnič premetuje na valovih dvomljenja, ki obsenčijo duhá in ga kakor v mrak in temo zavijajo. Gorjé, ako serce razburjeno ne najde pravega Gospoda, da se mu prikaže in pomiri to morje. In serce človeško je po besedah sv. Avgüstina: „cor mare magnum tumens fluctibus — serce je veliko morje razburjenih valov.“

Solčna iskrica.

V spomin novomašnikom, bogoslovcem in tistim, ki biti želé.

Lepo število verlih mladenčev se je učilo nauk čednosti in olike pod vodjem svojim, prečast. opatom Evgenijem. Imenoval se je eden izmed njih Srečko, ta je bil mladošegno olikan, kajti čital je prej v dobi svojih študij mnoge poete, to je posvetne, liberalne pesnike, kateri vedo oči, možgane in serca čitateljev nase obračati, in ravno zato tudi večkrat čednost in spodobnost s peresom kercnejo, ali pa tudi prav hudo ranijo; sej dobro vedó, kaj svet rad čita in kaj je sol pa mazilo za pridobitev slave in slovesa, ki se danes pokadé in jutri ga več ni! Mladi svét le preveč rad za dimom léta.

Spomin tega tedaj, kar je ta mladenec čital svoje dni, ga je zdaj motil v njegovi samoti in v koristniših opravilih. Pater Pantim, njegov magister, mu teh ostankov lisaste in gerčaste olike ni mogel iz glave izpraviti, — sej bila je nevarnost tudi za tovarše. Poslal ga je k opatu, da naj ga odpravi iz naprave, kakor tacega, ki se ne dá poboljšati. Opat, moder mož, je videl, da je Srečko silo žalosten in nesrečen; toraj ga je miloval, tolažil, oserčeval in mu rekel to-le: kader ne bo mogel iz glave odpraviti kacih brečkastih verzov in poezij, naj saj poskusi obrniti jih na kak pobožen ali moder predmet in tako se razmišljenost spremeni v dobro misel, kar mu bode služilo v korist. Srečko je poslušal svét in bil je zadovoljen nekaj časa. Toda neki dan, ko ni mogel v duhovni prid presukati nekterih verzov, kateri so se mu snovali po možganih in povsod — tudi v cerkvi in pri družih duhovnih opravilih — vsilovali v glavo, se verne k opatu in reče: Pater, jaz sem ves pobit in obupan! že dva dni mi je ves duh poln Anakreonta in ne morem ga ne izbijati in ne obrniti ga na kaj dobrega in pametnega..... Kaj pravi tisti oddelek? vpraša opat. Poet pravi, odgovori Srečko, da bog ljubezni mu je poslal veliko ogujenih pušic, proti katerim se je pa srečno in moško branil in ni bil nič ranjen; toda ta hudobni božek se je spremenil sam v pušico in se je lotil njegovega serca: potem je pristavil, kako se bom branil proti tako strašnemu božeku?...

Srečko, mu odgovori opat, poslušaj me. To, kar ti posvetni verzi zaganjajo v spomin, ni družega kakor precentev, ki si jo v domišljiji delaš o njih. Mar ne veš, da vse te poganke misli in poezije niso družega nego zgoli zmotnjave, zmešnjave in slepila? Ali ne veš, da tisti božek ljubezni je neumna izmišljija, prevara počutkov, iznajdena od lažiliberalnih pesnikov, kateri so take čenče zato na dan spravili, da bi zagovarjali, izgovarjali, zagrinjali in belili naj bolj černo in naj ostudnišo strastno ljubezen, ki je že toliko lepih serc poklala, pomorila, postrelila, potopila, časno in večno pogubila! Ali more v Zveličarjevi sveti veri podučen in kerščen mladenec take pisarije čislati, si jih v spominu

gojiti in prežvekat? ... Pravi Bog ljubezni je stvarnik nebes in zemlje; On, ki te je v svoji ljubezni stvaril in te ohrani, ki se je včlovečil zaradi tebe, ki te je odkupil in s svojo kervjo odrešil od sužnjosti greha in pogubljenja, ki je umeril za tebe. Kolikor koli je vseh tvojih dobrot, ravno toliko je ognjenih pušic, katerim si se tudi ti dolgo časa skušal braniti: pa glej prečudno iznajdbe njegovega srca? ali veš, kaj res je storil ta Bog ljubezni, da bi prišel v tvoje srce, da se vtelesi v tebi in se stori eno s teboj? Ni se spremenil ravno v pušico, kakor oni božek svetne ljubezni, da bi tebi usekal nečastno rano, da bi ti napolnil tvoje srce s tisuči vročih britkost, da bi ti ga raztergal s sto in sto nasprotnih, nevrednih, sovražnih, obupnih zdihljejev; On se je velikoveč podal pod naj priserčniši znamuji, pod podobo kruha in vina, da biva tvoja hrana, tvoja moč in tolažilo, da te vzdigne gori do samega Sebe in te stori deležnega Svoje božje nature, Svoje sreče in časti. Ta ti je, o Srečko, pravi Bog ljubezni. Zdaj tedaj povej: kako se boš branil Boga tako mogočnega, tako ljubeznjivega?

Na te besede se je mladenec vergel pred noge opatove, jih je močil s solzami in zaklical: Spoznam, o veliki Bog, svoje dolgo nasprotvanje; zdaj pa odjenjam pri tem zadnjem udarcu tvoje ljubezni!

Od tistega časa v resnici ni več mislil na posvetne poete, kateri spevajo le izmišljive peklenščike, in živalske strasti. Naj lepši kosci teh prostomišljajskih popévk, ki jih je občudoval in imenoval „divne“, so mu zdaj postali zoperni in ni se pečal z drugimi nego s psalmi in svetimi cerkvenimi himnami, z duhovnimi spevi, ktere hvalijo pravega Boga in dijejo zgolj občut le-te čiste ljubezni, ljubezni mirne, ljubezni sladke, ki je zdaj in bo vekomaj naša sreča, o Srečko, in naša slava! Božje dobrote so njega v oblast vzele popolnoma, in posebej dobrota presvete Evharistije (presv. Rešnjega Telesa). Kadar koli je bival pred Najsvetejšim, je občutil v sebi klic: kako bi se mogel braniti tako velikega in tako dobrega Boga, ki stopi doli k meni in prebiva v meni? (Primeri: „Bella applic. d' un passo d' Anacreonte: Letture catt. di Torino. An. 34 — Luglio, str. 70 id.)

Katoličani v Macedoniji in Traciji.

V Bulgarskem jeziku je na svetlo prišla knjiga: „Macedonija o času tisučletnega jubileja sv. Metoda.“ To delo ima znamenita naznanila o gerško-zedinjeni cerkvi v Macedoniji in Traciji, zlasti v okolici Adrianopola in Filipopola. Pisavec priznava, da Macedonci morajo končno zgubiti poterpežljivost, ker jih turčini in greki vedno tarejo, in da hočejo toraj prestopiti v katoliško Cerkev, ker v nji ni ne neusmiljenosti in ne zlorabe, kajti tam čuje katoliško oko in vasuje njih katoliška država, mislijo namreč Avstrijo.

Središče katoličanstva za obe okrajini je bilo do zdaj Drinopolje (Adrianopol) z izvrstno gimnazijo, v kateri se vse uči v bulgarskem jeziku; tudi imajo konvikt (vstav, mladenšnico), v ktere ga se sprejemajo zmožni in pridni bulgarski mladenčiči. Sedaj je v konviktu okrog 40 gojencev. Znaprej bodo konvikt razširili in z gimnazijo vred v Solun predstavili. Tam je že veliko in lepo poslopje v ta namen zgrajeno in se bode potem takoj odperlo. Tako boste od sedaj v Solunu dve gimnaziji: ena bulgarsko-katoliška in ena bulgarsko-razkolniška, katera slednja je pa tam že več lét in katero bulgarska vlada v Sofiji vzdržuje s posredovanjem eksarhata, t. j. greško-razkolniškega višega škofa, ki ni podložen razkolniškemu patrijarhu v Carigradu. V poslednji podu-

čujejo Bulgari in Rusi, ki so pa komaj zato potrebno izobraženi; na katoliški gimnaziji učijo pa Bulgari (katoličani) in Poljci (največ duhovnov), ki imajo posebno sposobnost za to; zato bulgarski stariši raji v ta zavod dajejo svoje otroke, ker se tu več naučé in v boljšem redu in strahu izreajo.

V Solunu je pa tudi katoliška učiteljska pripravnica, istotako z odgojilnico (penzionatom), ki ima namen, učitelje za katoliške občine Macedonske izobraževati. V tem oziru se je dosedaj že toliko storilo, da vsaka katoliška občina nima le samo svojega duhovna, temveč tudi svojega bulgarskega učitelja. Tako se brani v narodnem oziru gerški razkolniški duhovščini, ki hoče vse pogerščiti, in bulgarskemu ljudstvu se ohrani domača beseda. V tem oziru sploh pripoznajo Bulgari dobrodelno delovanje katoliške popagande.

Kar se tiče ženske odgoje, delajo v Adrianopolu hervátske šolske sestre, v Solunu je gospejski samostan, ki se z odgojo ženske bulgarske mladine peča.

V vilajetu Solunskem so katoličani, oziroma zedinjenci, v sledečih treh okrajih: V okraju Avrat-Hisarskem: 29 vasi s 1892 hišami; 24 duhovnov, 17 cerkvá in 18 šol. V tem okraju je naj imenitnejše mestice Kukuš z 992 katoliškimi hišami, šesterimi duhovni, dvema cerkvama, in štirimi šolami. V tem mestecu je le 43 razkolniških hiš, z eno cerkvijo, eno šolo in enim duhovnikom.

V okraju Kara-Dagskem je 14 popolnoma katoliških vasi s 677 hišami, 10 duhovni, 7 cerkvami in 8 šolami.

V okraju Gevgelskem je 17 katoliških vasi s 1217 hišami, 11 duhovn, 10 cerkvami in 12 šolami.

V vsem vilajetu Solunskem je tedaj 60 katoliških vasi s 3786 hišami, 45 duhovni, 24 cerkvami in 38 šolami. Potem ostane še mesto Solun z veliko katoliško občino, več cerkvami in šolami. Natančnejih podatkov nimamo, ker natančne vradnijske statistike Turčija ne zmoro. Tudi omenjeni podatki, katere so zbrale bulgarske duhovske oblastnije, na nekaterih mestih skoro gotovo niso natančni; verjetno je celo, da so te številke prej premajhne, ko prevelike.

Katoličanstvo pričelo je v adrianopolškem vilajetu še le pred 20 do 25 leti kali poganjati. Bulgari, da bi se oprostili sovražnih gerških duhovnov, kateri bulgarskega jezika niso mogli ne v cerkvi ne v šoli terpeti, in da bi se preganjanja in gerjenja turških oblastnij rešili, sprejeli so z veseljem katoličanstvo, oziroma zedinjenje, da so zamogli besedo Božjo v maternem jeziku slišati. Pa tudi mnogo bulgarskih veljakov v Carigradu jim je priporočalo ta pripomoček, kateri se jim je za imenovane namene zdel najzdatnejši.

Tako pristopilo je najpervo 3000 adrianopoljskih Bulgarov zopet k katoličanstvu in ohranili so cerkev in šolo v svojem maternem jeziku tako, kakor ste še dandanašnji. Njihovemu izgledu sledilo je kmalu nekaj vasi iz okolice, katerim so se ravno tako zidale cerkve in narodne šole. Do začetka zadnje turško-ruske vojske se je katoličanstvo ondi vedno razširjalo. Ko je postala pa Bulgarija samostojna, je poslal bulgarski eksarh razkolniškega škofa v Adrianopol, in ta je nekako prekratil delovanje katoliških misijonov.

V okolici adrianopolski so sledeče katoliške vasi: Soudžak (v okraju Kavakliškem) s 15 hišami, enim samostanom in dvema duhovnoma; Mustatlija (v okraju Mustafa Pašinem) z 10 hišami, enim učiteljem in enim duhovnom; Derviš-Mogila (v ravno tistem okraju) s 5 hišami; Ak-Bumar (pri Adrianopolju) s 30 hišami, cerkvijo in šolo. Kajadžik, 10 hiš in ena cerkev; Ejla-Gjunju (okraj Malgaraki), 40 hiš, cerkev in šola; slednjič

v Malko-Tirnovem 20 hiš, cerkev in šola. Adrianopolj je sedež katoliškega škofa.

Na katoliško-bugarski gimnaziji v Adrianopolu je bilo zmirom do sto učencev, samih Bulgarov iz okolice adrianopolske in Filipopolske.

Kar se zadnjega mesta (Filipopol) tiče, šteje čez 3000 katoličanov, ima katoliško spodnjo gimnazijo, katoliško dekliško in dve deški šoli; lepo bolnišnico, eno veliko in eno manjšo cerkev, knezoškofa, in kacic deset duhovnov. Število učencev na imenovani spodnji gimnaziji, ki je ob enem tudi semenišče, znaša 40; vsi so Bulgari. V vzhodni Rumeliji in sicer posebno v okolici Filipopolski je okrog 7000 katoličanov, z več lepimi cerkvami in dobro vrejenimi šolami.

Da bomo pa lažje umeli prebivalske razmere v Macedoniji in v vilajetu adrianopolskem, naj h koncu podamo splošen pregled o številu ondotnih mest in vasi, in vverstimo jih po narodnostih, katere v njih bivajo. V vsem je 1976 bulgarskih, 553 mešanih (bulgarsko-turških), 613 turških, 55 gerških, 23 mešanih (bulgarsko-gerških), 4 bulgarsko-valahijske, 29 gerško-turških, 6 valahijskih in 20 zelo pomešanih vasi, trgov in mest. —

Turška vlada ni še sestavila kake statistike za posamezne narodnosti v Turčiji, zato je ravno imenovana in od bulgarskih višjih cerkvenih oblastnih izdelana do sedaj edina, ki se ima pri prevladajočih težavah, v katerih se je morala narejati, kar se dá, najbolj prava imenovati.

Po tem pregledu, ki ga je prinesel „Vaterland,“ je očitno, da pomoč, ki jo tudi naša dežela v precejšnjem številu pošilja v Bulgarijo, ni zaveržena. Oddali smo namreč, kar je v kratkem: 17. mal. travna t. l. po preč. predniku oo. Lazaristov Ign. Böhm 218 gl., in zdaj 27. rožn. P. Stranjšaku 262 gl. zbirka „Zgod. Danice.“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (God premilgsp. kneza škofa. Poslavljenje od Leona XIII. Nova maša.)

Pretekla nedelja, god sv. Jakopa apostelna, je bila v več ozirih prav znamenita. Kakor je znano, bil je god našega premilostnega in preljubljenega gospoda kneza in škofa dr. Jakopa Misija. Ob enajstih istega dne je prečast. stoljni kapitelj po preč. gosp. stoljnem dekanu pl. H. Pavkarju opravil čestitanje v svojem in v imenu mestnega in vsega škofijskega duhovstva, pa tudi zahvalo naznanil za neutrudljivo delavnost v prid cele škofije. Premilostni gospod višji pastir so se priljudno zahvalili za odkritoserčne vošila, priterdili, da imajo voljo vse dobro delati in doseči v svojem poslu, ker je pa butara težka in moči človeške slabe, torej prosijo za pridno sodelavnost vse podložne vernike, še prav posebno pa čast. gg. duhovne, in ne manj prosijo za pobožno molitev, da sprosimo v ta namen pomoči in blagoslova Božjega. Premilostni gospod višji pastir o vsaki priliki povdarjajo silno potrebo molitve in Božje pomoči. Kdor mnoge rane in duhovne bolezni pozná, kakor višji pastir sam, mora pač spoznati, kaj jim je pri sercu in da s svojim priporočevanjem v molitev zadevajo pravo struno. — O tej priliki so višji pastir tudi serčno milovanje in sočutje razodeli, da milostni gospod stoljni prošt Jožef Zupan v svoji dolgi bolezni veliko terpé, in zaupanje so izrekli, da tudi ta dar vdane poterpežljivosti po Božji previdnosti ne bo brez koristi za škofijo.

Povabili so bili premilostni gospod knez in škof na ta dan k svoji maži preč. stoljni kapitelj in še ne-

ktore gospode. Vzrok tega povabila so naznanili med obedom. Rekli so, da so imeli na Goričanih ta dan ostati, pa neka prav vesela in častna dogodba, ki tiče celi kapitelj in jo hočejo o tej priliki naznaniti, je bila nagib k temu povabilu; vzrok pa je mnogozaslužni, učeni preč. gosp. kanonik dr. Andr. Čebašek. Segli so potem po papeževo pismo in so ga brali ter naznanili, da Leon XIII. so preč. gosp. kanonika Čebaška sprejeli med svojo hišno družino in so ga imenovali odličnega prelata papeževe hiše s pravico vijolčaste obleke in družih prednost in predprav, ki so sklenjene s to posebno častjó. Na pergamentu pisani „Breve“ se tako-le glasi:

Leo PP. XIII.

Dilecte Fili salutem et Apostolicam Benedictionem. Ecclesiasticos viros doctrina et virtute spectatos de more Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum peculiaribus decorare honoribus solemus. Jam vero cum Nobis innotuerit Labacen Episcopi testimonio, te philosophicarum non minus quam theologiarum disciplinarum peritia praestantem; religionis studio aliarumque virtutum egregia laude commendari, in eam mentem venimus, ut propriam propensae erga te Nostrae voluntatis significationem impertiamus. Quae cum ita sint, te a quibusvis excommunicationis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, quovis modo vel quavis de causa latis, si quas forte incurreris, hujus tantum rei gratia absolventes et absolutum fore censentes, Auctoritate Nostra praesentium tenore Antistitem Urbanum, sive domus Pontificiae Praesulem facimus, constituimus, atque renuntiamus. Proinde tibi, dilecte fili, concedimus, ut veste ac palliolo, vulgo „mantelletta“ violacei coloris, atque etiam in Romana Curia lineo amiculo manicato, quod nominatur „rocchetto“ indutus incedere licite possis, atque ceteris fruaris singulis quibusque honoribus, privilegiis indultis, quibus alii huiusmodi titulo insignes utuntur fruuntur, vel uti frui possunt ac poterunt. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscunque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub Annulo Piscatoris die IX Julii MDCCCLXXXVI. Pontificatus Nostri Anno Nono. M. (eicis'as) Card. Ledochowsky.

Dilecto Filio Andreae Čebašek Canonico S. Theologiae Doctori.

Jacquemini.

Se vé, da premilostni gospod knez in škof in vsi pričujoči so se te nepričakovane novice močno veselili in poslavljenca priserčno čestitali; poslavljenec sam pa se je zahvalil za tako častno odliko sv. Očeta in prosil premilostnega škofa, naj bi blagovolili sv. Očetu priserčno zahvalo naznaniti, kar so tudi obljubili.

V zvezi s temi veselimi dogodkami je pa tudi prelepa nova maša v Ternovskem predmestju, ktero je ta dan pél ondotni domačin č. g. Janez Kačar, in je arhidijakon bil ravno omenjeni novi gospod hišni prelat monsignor dr. A. Čebašek. Izveratno pridigo o lepoti in častitljivosti duhovskega stanú pa je imel znani priljubljeni govornik preč. gosp. spirituval Jan. Flis. Posebno veselje je bilo, da oče in mati gosp. novomašnika sta še živa in ker so bili pričujoči tudi mnogi odlični gospodje in osebstvo domače duhovnije, kakor tudi izveratno pevstvo in glasba, se je vse strinjalo, kar dela take slovesnosti prijetne in častitljive.

Ker je bil stolni kapitelj na kosilo povabljen v škofijo zaradi že omenjene vesele dogodbe, se je več g. duhovskih deležnikov v cerkvi zamoglo še le proti večeru tudi prijaznega pogostovanja novomašnikovega vdeležiti. O tej priliki je duhoven, ki je imel srečo pred 23 leti

5 mesci in 11 dnevi kerstiti novega mašnika, pričujoči družbi naznanil čast in odličnost, ki je zadela prečast. gospoda arhidijakona g. Kačarjeve nove maše in ob enem nekoliko pojasnil, kaj da je družina sv. Očeta papeža v tesnejšem pomenu ter kakošno je to poslavljenje, ako je kdo prištét še posebej v papežovo hišno družino, akoravno smo v širjem pomenu vsi verni katoličani duhovni otroci sv. Očeta papeža, vsi njegova družina.

Le prehitro so pretekli veseli trenutki in kar se je v zdravicah večkrat zaterjevalo, to bodi izrečeno tudi še tukaj: Bog živi in ohrani gosp. mladomašnika prav veliko lét! In ker zdaj stopi v oddelek vinograda Gospodovega, ki mu ga bojo premilostni gospod višji pastir zaznamovali — Bog daj njemu in njegovim tovaršem, da bi vsi prav veliko in srečno delali za lastno in bližnjega zveličanje.

Pač veliko je pripomoglo k temu, da se je vse tako lepo veršilo, tudi to, ker so bili častiti gostje zbrani v duhovski hiši; toraj: Bog živi verlega, skerbnega, dobrega župnika, prečastitega gospoda Frančiška Karuna!

Iz Ljubljane. Oddajani darovi. Ker že delj časa nismo dalje naznanjali, kako in kam smo oddajali prejete darove, moramo seči nekoliko nazaj, in sicer oddali smo:

16. pros. 1885: P. superijoru v Marija-Zvezdo 50 gld. za intencije in 5 gld. milošnje.

Za Marijanišče, za nove zvonove pri cerkvi Jezusov. presv. Serca dajemo denar dotičnim odbornikom nasproti (p. n. g.: proštu Jarcu, kan. Zamejcu ali pa kan. Urbasu.)

8. svečana istega leta: p. n. g. kan. Andr. Zamejcu 279 gld. 92 kr. darov za sv. Detinstvo.

9. svečana v kn. škof. pisarno za sv. Očeta: 785 gld. 34 kr. a. v., pa v zlatu poldrugo krono, 1 velik in 2 navadna ces. cekina.

12. sveč. G. Val. Lahu v Dubico 8 gld. 40 kr. za intencije.

19. svečana. Poslal po preč. P. Maksu Stranjšaku (gredečemu iz Karlobaga v Filipopol v misijon) naslednje darove: za misijon v Filipopolu 52 gld.; za redovne sestre ondi 15 gld.; za semenišče 4 gld.; za Adrijanopol 56 gld. in 2 cekina (t. j. za misijon ondi in za redovne sestre); za napravo v prid povernivših se duhovnov iz razkolstva k sv. kat. Cerkvi v Carigradu 82 gld.

24. sveč. V kn. škof. pisarno 197 gld. 25 kr. za afrikanški misijon.

28. sveč. za stolno cerkev v Bukareštu 24 gld. 40 kr. izročil milostn. g. proštu J. Zupanu, ki so jih z drugimi darovi vred poslali bukareškemu škofu Pavli-u.

3. sušca. P. Edmundu Hagerju v Solnograd poslal 236 gld. zbirka za razširjanje sv. vere v Kini, Japonu, v Afriki, za apostolstvo molitve in druge namene.

20. sušca. G. kan. Jegliču v Sarajevo 25 gld. raznih milošenj, pa 6 gld. naročnine na „Serce.“

Ob koncu sušca in v prvi polovici aprila 1885 v kn. škof. pisarno zbirka za sv. Očeta v pap., srebru in zlatu blizo poldrugi tisuč; in 17. apr. zopet 45 gld.

11. aprila g. V. Lahu 21 gld. za 30 intencij.

18. aprila v kn. škof. pisarno spet 20 gld. za sv. Očeta, in 108 gld. 33 kr. za Božji grob v Jeruzalemu.

19. aprila. Škofu Filipopolskemu Robertu Menini-u (ko je šel iz Rima na Dunaj) izročil za bulgarski misijon in redovne sestre 70 gld.

1. majnika. Izročil vodstvu sv. Detinstva (t. j. preč. g. kan. Zamejcu) za sv. Detinstvo 307 gld. 14 kr., in „za razširjanje sv. vere“ 81 gld. 30 kr.

Ravno ta dan izročil č. Br. Hubertu Mertens-u 178 gld. 66 kr. za cerkev sv. Metoda in za misijon škofa Mladenova v Solun u.

2. majnika 57 gld. 50 kr. č. g. J. Dernovšku za cerkev v Želimirjah.

27. majnika in 10. rožn. za pogorelce v Podpeči culo obleke in 22 gld. 30 kr. zbirka.

1. rožnika 3 gld. 40 kr. po g. J. O. za cerkev v Kuteževem.

2. rožnika. G. V. Lahu 46 gld. 20 kr. za intencije.

18. rožn. Č. g. M. Sajetu za oltar sv. Antona v Štangi 13 gld.

27. rožn. Preč. g. vodniku sv. Detinsva kan. A. Zamejcu 104 gld. 42½ kr., in ravno temu 190 gld. 72 kr. za cerkev Jezusov. presv. Serca.

27. rožn. V kn. škof. pisarno 118 gld. 50 kr. za afrik. misijon; za varhe bož. groba v Jeruzal. 104 gld. 70 kr.; za brat. sv. Bonifacija 75 gld., 1 velik križavec in 1 kupon za 2 gld. 10 kr.; za Leopoldovo brat. ter za Ameriko 1 vel. križavec; za brat. čistega Spočetja v prid misijonov na Jutru 48 gld. 20 kr.

15. jul. Čast. g. župniku J. Mesarju za Bistriško cerkev oddal 23 gld.

19. jul. Č. P. Nachtigall-u, lazaristu iz Gradca, izročil 104 gld. 10 kr. za cerkev sv. Cirila in Metoda v Solunu.

31. jul. Poslal kan. g. Rudolfu Kollerju na Dunaj: 3 gld. za Mehitariste, 10 gld. za Bukarest, 26 gld. za séverne misijone (Diaspore).

1. avgusta. Poslal g. Henr. Hurterju na Dunaj 60 gld. za naprave † Alfonsa Ratisbona in 10 gld. za Sijonske sestre v Sveti deželi.

1. avg. Redovnicam na Reko 10 gld.

7. avg. Za cerkev v Želimirjah oddal 10 gld.

24. avg. Preč. g. dek. Skubicu oddal 10 gld. zbirka za pogor. v Dolenji vasi.

24. avg. Preč. P. prijoru oo. Trapistov v Marija-Zvezdi oddal 27 gld.

28. avg. g. V. Lahu v Dubico poslal 25 gld. za intenc. in 5 gld. zbirka za njegove naprave.

(Dalje naal.)

Z Gorenškega. (Cerkvene naprave pri sv. Lenartu; križev pot, oltarji.) V nedeljo, 18. t. m., smo imeli v Četeni ravni somenj, opravilo zjutraj ob 6, da sem mogel priti potem še k cerkveni slovesnosti pri sv. Lenartu (nad Škofjo Loko). Naš prijatelj gosp. Primož je namreč mnoge dela lepo doveršil pri svoji cerkvi in s svojimi pridnimi ovčicami vred se je tega slovesnega opravila zelo veselil. Tudi obnebe nam je bilo vgodno; dasiravno namreč je prešnji večer pri nas silo deževalo, se je drugi dan bilo nebo razjasnilo ter smo v lepem vremenu imeli procesijo s tablamis križevega pota v cerkev. Naj naprave zdaj nekoliko popišem.

Popolnoma prenovljena sta bila oba stranska oltarja farne cerkve sv. Lenarta — in sicer oltar sv. Uršule in drugi sv. Marjete; podobe svetnikov so prezlačene, slike prenovljene, in na altarju na moški strani je postavljena nova izverstna silno lepa slika Marije Device-pomagaj, kakor je na slavnoznani božji poti na Brezji, Mošenjske fare.

Bil je pa tudi sv. križev pot že zanemarjen in torej so podobe prenovljene, okvirji prezlačeni in prenovljeni, in novi križi; zato so mogli križev pot vnovič blagosloviti. Iz tega namena je bil prišel iz Ljubljane prečastiti P. Erenfrid Zupet k sv. Lenartu — v nedeljo ob 9 ter bili smo 4 duhovni pričujoči. Med zvonjenjem in pokanjem možnarjev so nesli v procesiji štirinajsteri dečki štacijske table in deklice so svetile. Za njimi ste nesli 2 dekleti podobo M. D. Pomočnice in 4 druge dekleta so svetile zraven. Pele so domače pevke, in za temi je šla duhovšina.

V cerkvi je nar prej domači gospod z dovoljenjem v. č. knezoškof. ordinarijata slovesno blagoslovil podobo M. B. Pomočnice, potem se je versilo blagoslovljanje križev in podob sv. križvega pota, postavljanje in molitev po cerkvi po preč. P. Erenfridu. V pridigi je omenjal preč. Pater začetek sv. križvega pota, pa kako da naj ga obiskujejo in s skesanim srcem pri tem opravilu Jezusovo trpljenje premišlujejo, da se bodo obilnih odpustkov vdeleževali. Zagotovil jih je, kako obilnega dušnega prida si s tem pridobivajo, veliko zasluženja pred Bogom, tudi, da ravno to obiskovanje sv. križvega pota ima posebno moč grešnike zavračati na pravo in silo potrebno pot poboljšanja in zveličanja. Opomnil jih je tudi z ozirom na blagoslovljene podobe M. D. Pomočnice, kako da naj pri nji, ki je mati Sinu Božjega, pomoč iščejo, in jo tudi dobivali bodo v dušnih in telesnih potrebah, posebno pa ob smertni uri. Priporočal je dekletam, ki so nosile Marijino podobo in svetile, naj z vso gorečnostjo varujejo ves čas življenja sveto čistost duše in telesa, da bodo Mariji dopadljive in naj se njenemu varstvu priporočajo, posebno v skušnjavah. Pohvalil je tudi farmane za njih gorečnost v lepšanji farne cerkve, ker razun velikega altarja — tabernakelj je bil lani predelan, prenovljen in pozlačen — bo zdaj vse prenovljeno, da bo cerkev v resnici prelepo stanovanje Božje. Zložili so pa za prenovljenje altarjev mladeniči (med njimi je dal eden 50 gld.) in dekleta; za M. B. je bilo zadostno prostovoljnih darov. Vae to olepševanje je preskerboval g. Gosar po nizki ceni, kateri je tukaj storil, kar je bilo v njegovi moči, ter smem reči: da delo mojstra hvali, in zato ga tudi drugim priporočamo.

Po veliki maši je bilo obilno darovanje, navadno kosilo, podoldan pete litanijs in P. Erenfrid se je potem nazaj v Ljubljano odpeljal.

V torek smo imeli 8. dan za † Guzelmom: bilje, in bralo se je 5 ss. maš.

V št. Lenartu bo v začetku septembra sv. misijon, ko se č. g. Prim. Peterlin verne iz Lurda. —

S Krasa, 20. julija. (*Molitvene knjige*) Letos po Veliki noči sem zapazil pri nekih dečkih lepo vezane molitvene knjižice; z višnjevobaržunastim herbtom, medenimi okvirji na platnicah in zaklepom. Ko vprašam: „Kje pa si kupil te bukve?“ mi odgovori deček: Mati mi jih je kupila v Terstu za 25 soldov. Vzamem knjižico v roke in v nji najdem naslov: *Molitvene bukve za mladost i. t. d. Milano: Alberto Bietti editore*. V knjižici so navadne molitve in na koncu je tiskano: Tisk N. Feichtinger v Lincu. Na stotine so kupili takih molitvenih knjižic, in kdo ne bi polakal tako mične knjižice z zlato obrezo in prav „štmano“ napravljeno, za 25 soldov! Kje zmorete v Ljubljani kaj takega? Gotovo je tu kak židovski (?) švindel. *) Slovenci radi kupujejo molitvene knjige, in bukvarne slovenske veliko (?) zaslužijo s to kupčijo, napravimo jim „konkurenco“ tudi v tej obertnji. Vse je dobro, da le majhen dobiček kaže.

Bos. Dubica, 25. julija 1886. Poročati moram Ti, draga Danica, kako smo praznovali praznik sv. Ilija (Elija), patrona za Bosno. Torek, 20. t. m., po 2mesečnem prestanku, smo imeli zopet slovesno službo božjo v naši cerkvi, ktero je služil naš oskerbnik preč. gosp. župnik iz herv. Dubice. Lepo je pridigal od sv. Ilija in

njegovih čudežev, ki jih je z božjo pomočjo izvrševal, stavil ga nam je v izgled, da si moramo z molitvijo iskati pri Bogu pomoči. Petje so oskerbovali bratje Hervati. Altar bil je ves v cvetji, ogromno ljudstva se je vdeležilo službe božje. Pohvalno moram omeniti Hervate, ki so nam v tako obilnem številu počastili, in s tem pomagali nam k temu veselemu dnevu po prejšnjih žalostnih dneh. Serbi so se čudili, od kod toliko katolikov, ker v Dubici jih je prav malo. S tem so katoliki pokazali, da še niso pozabili lepih nauk r. gosp. misijonarja, ki jih je vedno opominjal, obilno se službe božje vdeleževati, kar je naj bolji pomoček zoper versko malomarnost in oterpnjenost. Od sedaj bomo vsaki teden imeli enkrat sv. mašo, da se svet izpoveda in otroci keršanski nauk poslušajo. Sedaj imamo običajno zvonjenje po 3krat na dan; poprej je samo pred mašo malo pozvonilo. Škoda, da nimamo enega težjega zvona, da bi se slišal čez hrib in plan, v strah Turkom in jezo Serbom. O kje je gosp. misijonar? zvon bi bil kmalu! Božja pomoč!

V. Božič.

Iz Amerike. V prvo Vas prosim, da mi odpustite mojo zanikernost. Meseca novembra bo 3 leta, kar sem tu v Ameriki in nisem Vam pisal ne jednega pisemca. (Odgov.: S tem važnim pismom ste vse nadomestili. Vr.) Oprostite, prosim, veste, da se tako težko pripravim k pisanju! Materi pišem le dvakrat na leto. Zdaj o počitnicah imam malo več časa, kot mej šolskim letom. Šolsko leto se je končalo pri nas 22. junija. Počitnice trpé do 5. septembra. Jaz sem bil pretečeno leto v prvem letu „Theologije“; imam ravno še dve leti, predno bom mašnik posvečen. Jeseni pričnem „Theologijo moralis.“ Tudi filosofije se moram še eno leto učiti. — Rev. Ciril Zupan O. S. B., iz Orehovalj pri Predosljih doma, saj mislim, ga poznate, je dobil z dvema drugima 6. junija v nedeljo „subdijakonat“ in v petek 11. junija „dijakonat.“ Mašnik pa, mislim, še ne bo posvečen letos, ker ima še eno leto. Mogoče, da mu čas skrajšajo in ga posveté okoli Božiča ali pred Veliko nočjo. Star bi bil zadosti že zdaj. Kar nas je šlo s čast. Buhom v Ameriko, je tukaj v samostanu samo še Homar (zdaj Fr. Roman) in jaz. Homar je zdaj v novicijatu, ki ga konča meseca oktobra. Vis. čast. gosp. opat Alexius Edelbrock O. S. B. ima zdaj tu lastni novicijat. Prejšnja leta morali so novinci hoditi doli v Pensilvanijo v št. Vincent v novicijat. P. je že lansko poletje domu po-tegnil.... Bilban, iz Zapog pri Smledniku, je učitelj v Perhamu pri čast. g. Buhu. Bajic je v semenišču v št. Pavlu, če se ne motim. Demšar postane frančiškanec, v Pensilvaniji nekje. Nič ne slišim od njega. Od Košmerla nič ne zvem, kje je. (Op. On je v semenišču z gosp. Bajcem. Vr.) — *) Dne 4. junija prejel sem pismo od Ivan-a A., dijaka 5. gimnaz. razreda, ki pravi, da bi tudi rad šel v Ameriko. Nisem mu še nič odpisal do zdaj na njegovo pismo, in tudi ne vem, kaj bi mu rekel; kajti Bog vé, kako se mu bo godilo. Veliko mi jih je že reklo, da naj pač nikomur ne svetujem v Ameriko! kajti, ako ga tu iz samostana spodé, kot nesposobnega za réd — kdo ima odgovornost potem, če taki človek nesrečen postane, se klati okoli po deželi, in ne vé, kaj bi začel, kam bi se obrnil, kako se bo preživil i. t. d.?? S čast. g. Buhom, kar sem v Ameriki, še nisem govoril; ne pridejo nič doli k nam. Čast. gosp. Severin Gross O. S. B. iz St. Clouda (Klavdija) so se napotili na daljno pot v Evropo, na Kranjsko. (So že dober teden dni tukaj Vr.) in potem v Rim, s čast.

*) Tudi po Kranjskem se je prodajala taka roba. Reklo se nam je pa, da je reč delana bolj na zunanji videx. Kupovalci bodo sčasoma sami vedili o tem kaj povedati. Vr.

*) Op. Izmed teh jih je 5 vsih skup iz naše dijaške naprave, in kakor zdaj kaže, bodo vsi svoj namen dosegli, Hvala Bogu! Vr.

gosp. Nagelnom. Novega ni nič posebnega tu pri nas. Angleščina se mi vpešuje le počasi; sem še precej neroden. (Znano je, da g. Lampé je dober jezikoslovec, torej tisti „počasi“ nima odveč cene. Vr.) Prišel sem se tudi Indijansko učiti. Imam namreč Rev. Severinovo O. S. B. gramatiko titulirano: „A Grammer of the Otchipwe Language.“ Vediti, to je čuden jezik! Ne dá se primerjati z nobenim drugim jezikom. Besede ima pa nekatere strašansko dolge. Tako n. pr. „papeža“ imenujejo: Maiaamawi niganisidkitchi mekatewikwanaie. 38 čerk: kjer imamo mi samo 5 in Angleži samo 4 (Pope). Imamo tukaj v samostanu blizu 50 Indijanskih dečkov ki se uče brati, pisati in delati; in to mi je dalo lepo prilžnost, tega jezika se učiti. Nimam nobenega učitelja razven knjige. — Priložena je tudi moja fotografija. (Nas je razveselila. Vr.) — Prihodnjič kaj več. (Prosimo. Vr.) Vas priserčno pozdravljam. *Sim. Lampé.*

O. S. B.

Lep izgled katoliške ljubezni.

Strašna nadloga na Sandviških otocih je gobova bolezen. Nesrečni, katere je ta bolezen napadla, so bili od nekdaj strah in groza drugim, vse beži pred njimi. Samo katoliška Cerkev jih ni zaverгла. Ta jim s posebno ljubeznjivostjo streže in jih tolaži v njihovi žalostni osodi. Na otoku Havaj-u posebno slovi pater Damijan zaradi svoje prave človekoljubnosti. V priznanje njegovih zaslug podala mu je ondota vladarica slavni red, ki se imenuje „Kalakua.“ Protestanški listi terdijo, da še nikdo ni bil bolj vreden tega reda, kakor imenovani misijonar. Eden teh listov, „Handels-Monitor,“ piše o njem tako-le: „Žalostna osoda gobovih je posebno glasovita in znana postala po patru Damijanu, kateri je njim svoje življenje daroval. Ta mož je slava in čast na Havajskem. On skazuje sveto serčnost prvih kristjanov o priliki kervavih dogodb starega veka, res, on stori še več. Ali ne bi bilo človeku boljše divjim zverem v hrano verženemu biti, kakor pa vse svoje življenje prebiti v okuženem zraku bolnišnice, kjer so gobovi? In pater Damijan, pogumni vojak Kristusov, živi že več lét med temi pregnanci; on je vedno med okuženimi, kateri so za vselej izključeni iz človeške družbe, in katerim se nobeden zdravih ne upa približati. On se je popolnoma posvetil v njihovo postrežbo, obvezuje jim rane in jih napeljuje zaupati v Boga, kateri jim bode podelil boljše življenje. Taka ljubezen do nesrečnih zamore svoj vir imeti le v ljubezni do Boga, in le samo On zamore jo vredno poplačati.“ — Tako piše protestanški list o katoliški ljubezni do bližnjega. (Sendb.)

Priprosto sredstvo k spreobrnjenju.

Neki oče v L., sicer pošten mož, toda v brezverstvu in v nasprotovanju do kerščanske vere izrejen, se je z milostjo presunjen in obdarjen, spreobrn timer dober katoličan postal. Berž ko je spoznal resnico, se ni nič več ustavljal. Njegova žena pa je ostala kakor popred, in ubogi mož bil je neutolaživ, da je pri materi svojih otrok tak upor našel, ter se je bal nasledkov te terdoserčnosti. Vsa sredstva, da bi jo bil prepričal, bila so zastonj.

Nekega dne prišel je pošteni mož k usmiljeni sestri, ki je popred njegovi ženi v bolezn stregla. Prihranil si je bil malo svoto denarja in ga dal usmiljeni sestri, rekoč: „Ljuba moja sestra! Meni silno hudo dé, da slišim svojo ženo vedno zoper vero, zoper duhovščino,

in celo zoper Vas, njeno dobrotnico govoriti. Vzemite ta denar in kupite zanj blaga za dobro nedeljsko obleko in jo ji dajte, kakor da bi bilo to Vaše darilo. Morda bi to kaj koristilo ter njeno nasprotovanje izkoreninilo in njeno serce omečilo.

Sestra prinesla je ženi obleko, in to je jako ginila ta velikodušnost osebe, katero je ona tolikrat razžalila in psovala. Od tega časa čutila se je sestri naklonjena in udana ter si jo je za prijateljico pridobila. In če kedo služabnike Božje ljubi, tedaj ni daleč proč tudi do ljubega Boga bliže priti, njega bolje spoznavati in učiti se njega ljubiti. Čez nekaj časa se je žena spreobrn timer in mož, serčen častilec sv. Jožefa, je daroval v zahvalo lepo voščeno svečo za oltar sv. Jožefa, da se velikemu svetniku zahvali za njegovo obrambo in veliko milost.

Vnebovzetje Marije Device.

Prepevaj rajska družba sveta,
Poj slavo ves nebeški zbor;
Devici, ki v nebo je vzeta,
Prepevaj čast, nebeški dvor!

Pozdravljamo Te, o Devica,
Za Bogom prva gré Ti čast;
Pozdravljena Gospá, Kraljica —
Nebesa zdaj so Tvoja last!

Nebó pozdravlja Te, Kraljica!
In klanja se Ti zemlje krog;
Glej, venča sveta Te Trojica —
Sam večni trojedini Bog!

Glej, večni Bog Ti tam na glavo
Kraljevo krono sam je djal;
Te peljal Mater v večno slavo,
In čast največo Ti je dal!

Postavljena si, o Marija!
V slavi tam nad vse stvari;
Glej, venec glavo Ti ovija,
Ki v blišču rajskem se žari!

Zvezd dvanajst Ti obseva glavo,
Se svetiš bolj ko solčni žar;
In osrečuješ tam višavo,
O Ti naj lepša Božja stvar!

Pozdravlja zbor Te ves nebeški,
Kraljica polna vsih dobrót!
Pozdravlja Tebe rod človeški,
Ki Mati revnih si sirót!

Raduje vse se Tvoje slave,
Vsi angelji, človeški rod;
O sprejmi naše dans pozdrave,
Ko venčal Te je sam Gospod!

Prepevaj, rajska družba sveta,
Kraljici svoji slavni spév;
Naj pesem tvoja, tamkaj peta,
Na zemlji najde dans odmév!

I. Z.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega
Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata,

naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Gospodar priporoča sebe in svo družino, da bi se mogli vsi milost sv. leta vredno vdeležiti. — Bolnik, da bi se spreobrnul in za srečno zadnjo uro. — Bolna žena za zdravje, če je Božja volja. — Dva mladenčca, da bi se obvarovala dušne nevarnosti. — Štirje silo nesrečni.

Koledar za prihodnji teden:

2. velikega serpana. S. Alfonsa Lig. — 3. Odpustek „Porcijunkula.“ Najdenje sv. Štefana 1. mučenca. — 4. S. Dominik. — 5. Marija Snežnica. — 6. Spremenjenje N. G. J. Kr. — 7. S. Kajetan. — 8. Osmi nedelja po Bink. — S. Peter Faber.

Listek za raznoterosti.

V Zagrebu je 11. t. m. presvitli škof Gasparić 18 bogoslovcev posvetil za poddiakone, naslednjo nedeljo za dijakone, 25. pa za mašnike.

Kardinal Jož. Mihalović bode 18. vel. serpana obhajal 50letnico svojega mašništva. Ker pa kardinal po nasvetu zdravnikov mora takrat biti že s toplicah Gostinskih. bode 12. tistega mesca v Zagrebški stolnici na ta namen velika sv. maša s kolekto „pro Episcopo“ in na koncu s „Te-Deum-om“. Ravno to naj se opravi po cerkvah v nadškofiji 15. vel. serp.

Dve nerazločljivi sestri ste: „Nejevéra“ in „kri-vica“; — ena je stareja, druga mlajša; toda obe vedno skupaj hodite. To se pravi: nejeverniki in tat — oba sta lópova. (Op. „Lopni“. (infinit) pomeni v madjarskem jeziku krasti“. (particip.) lópó je tat, kar Hervatje iz-zrekajo „lopov“.

Znamenito obiskovanje. „Blahovést“ naznanjuje, da Prago in Berno je obiskal te dni preč. g. Janez „de Neve“, vodnik vstava Lovanjskega (Löwen v Belgiji) za izgojo misijonarjev v Ameriki. Ta gospod je poseben prijatelj Čehov v Ameriki. Prišel je iskat dijakov za amerikansko semenišče. Naši rojaki unkraj „velike luže“ namreč imajo veliko pomanjkanje katol. duhovnov. G. Vodja pravi: Irci so se preseljevali v Ameriko, pa brez duhovnov; Nemci so se preseljevali, pa brez duhovnov; vender v boju zoper Cerkev marsikteri duhovni grejo v Ameriko pastirovat svojim rojakom. Čehi so se tudi iz-seljevali brez duhovnov in hirajo v Ameriki. V Čehih in na Moravskem so zdaj semenišča prenapol-njena. zato se odpira nova zaslužna pot novincem bogoslovja delati med rojaki v Ameriki. —

Opomba k temu: Čehi pa so začeli tudi v slo-venska semenišča tiščati, in kakor je znati, so vodstva zadovoljna z njihovim obnašanjem. Ako pri tem marsi-keri domači sinovi ostanejo na cedilu in pod kapom, so si in si bodo to sami zaslužili. Po doveršeni gimnaziji zložno se v senco vleči in mastne službe pričakovati — to se pravi na Božjo in človeško milost grešiti; kajti zdaj še le se prične delo in zatajevanje, stopi kakoršni stan ti drago. Sapienti sat.

Prečast. g. Urban Golmajer, dekan v Tomaju, po-stal je častni kanonik stoljnega kapiteljna v Terstu; preč. g. Lovro Schiavi, gimnaz. prof. v Kopru, pa častni kan. katedralnega kapiteljna v Kopru.

Novi podobice razne verste v barvenem tisku po 100 podobice od 24 kr. do 1 gld. 80 soldov, ali tudi še lepše in dražje, dobivajo se v katol. bukvarni. Veči del so prav lepe in priporočevanja vredne. Ker se za izvolitev daje podobica vsake verste na ogled, si sleherni izvoli, ka-koršne so mu bolj všeč oziroma na kakovost in na cenu.

Katoliška družba ima prihodnji torek (3. avg.) na Rožniku sv. mašo za žive in mrtve družbenike ob petih zjutraj z navadnim darovanjem za uboge iz Vincencijeve družbe.

Iz Šmartina pod Šm. goro. Osmega avgusta, t. j. 8. nedeljo po Binkostih, obhajali bodo naš prečast. gosp. župnik Anton Namrè svojo jubilarno ali zlato mašo. Preč. gosp. dekan in korar Anton Urbas so naprošeni za praznični govor. (Prihodnjič nekoliko o ondotni častitljivi cerkvi.)

Iz Želimelske fare. Podpisani farni oskerbnik na-znanuje vsem dobrotnikom, ki so darovali za novo cerkev sv. Vida, kakor drugim svojim prijateljem, da se bo nova cerkev prihodnjo nedeljo, t. j. 1. avgusta, blagoslovila, in jih prijazno vabi k tej slovesnosti. Ob enem naznanja prav posebno zahvalo tudi za poslednjič po Danici pre-jetih 43 gld. 90 kr.

J. Dernovšek,
farni oskerbnik.

Papeževo breve postavlja sv. Kamila iz rodù Lelliev in sv. Janeza z Boga za nebeške varhe ali patrone bolnišnic in sploh vseh bolnikov, in zapoveduje, da naj se ti imeni vverstite v litanije za umirajoče za imenom sv. Franciška.

Dva misijonarja, naša rojaka, sta zdaj na Kranj-skem: generalvikar Gros iz Amerike, in kanonik Jeglič iz Bosne.

Vprašanje. Kako bi se pomagalo izverstnim dečkom v 1. gimnaz. razred, katerim so vsled visoke šolnine in predrazih knjig vrata zaperta?

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Ant. Inkret gre za provizorja k sv. Jakopu v Slov. goricah. Č. g. J. Mar-zidovšek je imenovan djanski vojaški kaplan; zato pride č. g. Fr. Salomon iz Koč v Št. Jurij na Ščav-nico. Č. g. novoposvečenec J. Zadržavec gre za kaplana v Koče. —

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. kapl. J. Molj 2 gld. — Preč. Ž. B. 1 gld. — Č. g. župn. Bl. Petrič 3 gld. — Neka dobrotna družina 12 gld. „za pridne dečke.“ — Č. g. V. Orehek 1 gld. — Neimenovana 20 kr.

Za sv. Detinstvo: Ant. Miklavac 1 gld. — Č. g. Fr. Rihar, mestni kapl. in katehet v Škofji Loki, 16 gld. — Č. g. Ant. Keržič, nunski kat. v Ljubljani, 15 gld. — Iz Smlednika po č. g. kapl. J. Molj-u 8 gld.

Za sveto leto: Neimenovan 20 gld.: za sv. Očeta, afrikanski misijon, sv. Detinstvo, Bosno, Bulgarijo in štud. kuhinjo v enacih delih. — Več ljudi iz Črnega verha 2 gld. 96 kr. — Č. g. A. St. 2 gld. — Neime-novan 1 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: Iz Št. Ruperta 2 gld. 50 kr. Za sv. Očeta: Gojenke neke šole 41 gld. — Č. g. V. Orehek 1 gld.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: Mar. Ozbič, M. Rupnik in Pol. Razvoznik 1 gld. 56 kr.

Za afrikanski misijon: Ant. Miklavac 1 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Ant. Miklavac 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Spodnjega Bernika 7 gld. 24 kr. — S Šen-Jošta nad Polhovim gradcem 34 gld. 30 kr. (Drugi dar. o tem prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. I. Z.: Mislim, da se bo spolnilo; prašajte pri ekspe-diciji, ako Vam ne dohaja. Hvala in pozdrav. —